

На утрото пжтuvatъ съ праздни мауни ната-тъкъ. Въ дружеството го знаятъ като отличенъ морякъ, той познава на пръсти кърмчийското дѣло, и платната, и такелажа, и товаренето на маунитѣ, и морето. Работническата му книжка се прехвърля отъ канцеларията на петролната фабрика въ касетката на секретаря на дружеството, който му опредѣля добра заплата.

— Киро...

— А?

— Ти все ругаешъ моряцитѣ. А чувалъ ли си нѣщо за английския морякъ Теди Вилиамсъ? Не си, ти изобщо нищо не знаешъ за нашия животъ. Бѣше и Теди Вилиамсъ простъ палубенъ морякъ, а после стана собственикъ на цѣлъ параходъ.

— Пакъ си измислилъ нѣкоя опашата история.

— Недей де, недей де! Историята е тъй проста. Съ Теди служехме заедно въ английския параходъ Каролина, петнадесетъ хиляди тончета. И Теди го купи цѣлъ-цѣленичкъ.

— Фю-фююй!

— Фю-фююй я! Пжтувахме за носъ Добра Надежда и презъ нощта трѣбваше да влѣземъ въ Портъ Елизабетъ. Тамъ пѣкъ нѣщо се случило, та за часъ-два угаснало електричеството. Бе тъмнѣ се отсреща брѣгътъ, а отъ пристанището нищо не виждашъ. Казваме ние на боцмана: — Добре е да се закотвимъ, докато свѣтнатъ фароветѣ предъ пристанището, — а той отвърща, че капитанътъ си знаелъ работата, нѣмало какво ние съвети да даваме. Намалихме ходъ и продължихме внимателно пжтя си, толкова внимателно, че като нищо заседнахме въ единъ пѣсченъ насипъ досамъ входа на пристанището. А морето съвсемъ тихо. Дочакахме